VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2010. gada 18. martā *

Lieta T-94/08

***Centre de coordination Carrefour SNC,*** Brisele (Beļģija), ko pārstāv K. Klarebo [*X. Clarebout*] un K. Plato [*K. Platteau*], avocats,

prasītājs,

pret

**Eiropas Komisiju**, ko pārstāv Ž. P. Kepenns [*J.-P. Keppenne*], pārstāvis,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2007. gada 13. novembra Lēmumu 2008/283/EK par atbalsta shēmu, ko Beļģija īstenojusi Beļģijā dibinātu koordinācijas centru atbalstam un ar ko groza Lēmumu 2003/757/EK (OV 2008, L 90, 7. lpp.), tiktāl, ciktāl ar to netiek noteikts adekvāts pārejas periods.

* Tiesvedības valoda — franču.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja E. Martinša Ribeiru [*E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Papasavs [*S. Papasavvas*] (referents) un A. Ditrihs [*A. Dittrich*],

sekretāre B. Pastora [*B. Pastor*], sekretāra palīdze,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 2. jūlija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

## Spriedums

### Prāvas priekšvēsture

1 Beļģijas koordinācijas centru nodokļu režīms, ar kuru veiktas atkāpes no parastajām tiesībām, ir regulēts 1982. gada 30. decembra Karaļa dekrētā Nr. 187 par koordinācijas centru izveidi (1983. gada 13. janvāra *Moniteur belge*, 502. lpp.), kas ir vairākas reizes papildināts un labots.

2 Lai izmantotu šo režīmu, centram ir iepriekš jāsaņem individuāla atļauja Karaļa dekrēta formā. Lai saņemtu šādu atļauju, centram ir jāpieder pie daudznacionālas grupas, kuras rīcībā ir kapitāls un rezerves, kuru apmērs ir vienāds vai lielāks par vienu miljardu Beļģijas franku (BEF), un kuras gada apgrozījuma summa ir vienāda vai lielāka par BEF desmit miljardiem. Atļautas ir tikai sagatavošanās, papildu vai centralizācijas

darbības, un šo režīmu nevar izmantot finanšu sektora uzņēmumi. Centriem to darbības pirmajos divos gados Beļģijā uz pilnu laiku ir jānodarbina vismaz desmit personas.

3 Centram piešķirtā atļauja ir derīga desmit gadus un ir pagarināma uz tādu pašu termiņu.

4 Koordinācijas centru nodokļu režīmu Komisija pārbaudīja, kad tas tika ieviests. It īpaši lēmumos, kas paziņoti vēstuļu formā 1984. gada 16. maijā un 1987. gada 9. martā, Komisija pēc būtības uzskatīja, ka šāds režīms, kas balstīts uz koordinācijas centru ienākumu noteikšanu likmes veidā, neietvēra atbalsta elementu.

5 Pēc 1998. gada 11. novembra paziņojuma par valsts atbalsta noteikumu piemērošanu pasākumiem, kas attiecas uz uzņēmumu aplikšanu ar tiešajiem nodokļiem (OV C 384, 3. lpp.), Komisija uzsāka vispārēju dalībvalstu nodokļu tiesību aktu pārbaudi no valsts atbalsta noteikumu viedokļa.

6 Tās ietvaros 1999. gada 12. februārī Komisija lūdza Beļģijas iestādēm atsevišķu informāciju, kas īpaši attiecās uz koordinācijas centru režīmu. Beļģijas iestādes atbildēja 1999. gada martā.

7 2000. gada jūlijā Komisijas dienesti informēja minētās iestādes, ka šis režīms šķietami veidoja valsts atbalstu. Lai uzsāktu sadarbības procedūru saskaņā ar Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 17. panta 2. punktu, Komisijas dienesti uzaicināja Beļģijas iestādes iesniegt savus apsvērumus viena mēneša laikā.

8 2001. gada 11. jūlijā Komisija, pamatojoties uz EKL 88. panta 1. punktu, pieņēma četrus vajadzīgo pasākumu priekšlikumus, īpaši attiecībā uz koordinācijas centru režīmu. Tā Beļģijas iestādēm ierosināja šajā režīmā veikt noteiktu skaitu izmaiņu, paredzot, ka centriem, kuriem atļauja tika izsniegta pirms dienas, kad tika izlemts piemērot šos pasākumus, pagaidu kārtībā var turpināt piemērot iepriekšējo režīmu līdz 2005. gada 31. decembrim.

9 Tā kā Beļģijas iestādes nepiekrita ierosinātajiem vajadzīgajiem pasākumiem, Komisija ar lēmumu, kas paziņots 2002. gada 27. februāra vēstulē (OV C 147, 2. lpp.), uzsāka formālo izmeklēšanas procedūru saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 19. panta 2. punktu. Tā it īpaši aicināja Beļģijas Karalisti iesniegt savus apsvērumus un visu informāciju, kas varētu būt noderīga attiecīgā pasākuma izvērtēšanā. Tā arī aicināja Beļģijas Karalisti un ieinteresētās trešās personas iesniegt savus apsvērumus un visus pierādījumus, kas varētu noderēt, nosakot, vai personām, kam tika piemērots minētais režīms, bija radusies tiesiskā paļāvība, kuras dēļ būtu jāparedz pārejas pasākumi.

10 Beidzot formālo izmeklēšanas procedūru, Komisija 2003. gada 17. februārī pieņēma Lēmumu 2003/757/EK par atbalsta shēmu, ko Beļģija īstenojusi Beļģijā dibinātu koordinācijas centru atbalstam (OV L 282, 25. lpp.; turpmāk tekstā — "2003. gada lēmums").

11 Saskaņā ar 2003. gada lēmuma 1. un 2. pantu:

"*1. pants*

Šobrīd Beļģijā spēkā esošais nodokļu režīms koordinācijas centriem, kuriem, pamatojoties uz Karaļa dekrētu Nr. 187, ir piešķirta atļauja, veido valsts atbalsta shēmu, kas nav saderīga ar kopējo tirgu.

*2. pants*

Beļģijai ir jāizbeidz 1. pantā minētā atbalsta shēma vai tajā jāizdara labojumi, to padarot saderīgu ar kopējo tirgu.

Sākot ar šī lēmuma paziņošanu, šo režīmu vai tā elementus vairs nevar piemērot jauniem centriem vai tos saglabāt, pagarinot spēkā esošās atļaujas.

Attiecībā uz centriem, kuriem atļaujas jau ir piešķirtas pirms 2000. gada 31. decembra, šis režīms var tikt piemērots, līdz beidzas individuālā atļauja, kas ir spēkā šī lēmuma paziņošanas dienā, bet ne vēlāk kā līdz 2010. gada 31. decembrim. Saskaņā ar otro daļu, ja atļauja ir pagarināta pirms šī datuma, nevar pat īslaicīgi piemērot režīmu, par ko ir šis lēmums."

12 Kopš 2003. gada 6. marta Beļģijas Karaliste vērsās pie Komisijas un Padomes vienlaicīgi, tām lūdzot, lai "tiek veiktas nepieciešamās darbības, lai koordinācijas centri, kuru akreditācija beidzas pēc 2003. gada 17. februāra, varētu saņemt tās pagarinājumu līdz 2005. gada 31. decembrim". Šis lūgums tika atkārtots 2003. gada 20. martā un 26. maijā, pamatojoties uz EKL 88. panta 2. punkta trešo daļu.

13 2003. gada 25. un 28. aprīlī Beļģijas Karaliste un apvienība *Forum 187*, kurā apvienojušies koordinācijas centri, iesniedza prasību pilnībā vai daļēji atcelt 2003. gada lēmumu (lieta C-182/03 un lieta T-140/03, kas kļuvusi par C-217/03; lieta C-182/03 R un lieta T-140/03 R, kas kļuvusi par C-217/03 R).

14 Ar 2003. gada 26. jūnija rīkojumu apvienotajās lietās C-182/03 R un C-217/03 R Beļģija un *Forum 187*/Komisija (*Recueil*, I-6887. lpp.; turpmāk tekstā — "rīkojums lietā *Forum 187*") Tiesas priekšsēdētājs noteica atlikt 2003. gada lēmuma izpildi tiktāl, ciktāl ar to Beļģijas Karalistei bija aizliegts pagarināt minētā lēmuma paziņošanas datumā spēkā esošās koordinācijas centru atļaujas.

15 Atbilstoši tam, kā bija atļauts rīkojumā lietā *Forum 187*, Beļģijas iestādes pagarināja koordinācijas centru atļaujas, kuru termiņš beidzas starplaikā no 2003. gada 17. februāra līdz 2005. gada 31. decembrim. Izņemot četrus centrus, kuriem atļaujas tika pagarinātas uz nenoteiktu termiņu, visas šīs atļaujas, ieskaitot *Centre de coordination Carrefour SNC* atļauju, tika pagarinātas līdz 2005. gada 31. decembrim.

16 Ar Padomes 2003. gada 16. jūlija Lēmumu 2003/531/EK par Beļģijas valdības atbalstu zināmiem Beļģijā dibinātiem koordinācijas centriem (OV L 184, 17. lpp.), kas pieņemts, pamatojoties uz EKL 88. panta 2. punktu, "atbalsts, ko Beļģija gatavojās piešķirt līdz 2005. gada 31. decembrim uzņēmumiem, kam kā koordinācijas centriem saskaņā ar Karaļa dekrētu Nr. 187 [..] līdz 2000. gada 31. decembrim bija piešķirta atļauja, kuras termiņš beidzās laikā no 2003. gada 17. februāra līdz 2005. gada 31. decembrim", tika atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu. 2003. gada 24. septembrī Komisija cēla prasību atcelt šo lēmumu (lieta C-399/03).

17 Ar 2006. gada 22. jūnija spriedumu Tiesa daļēji atcēla 2003. gada lēmumu, jo tajā nav paredzēti pārejas posma pasākumi attiecībā uz koordinācijas centriem, kuru iesniegums atļaujas pagarināšanai apstrīdētā lēmuma paziņošanas dienā tika izskatīts vai kuru atļaujas derīguma termiņš beidzās vienlaicīgi ar minētā lēmuma paziņošanu vai neilgu laiku pēc tās (Tiesas 2006. gada 22. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-182/03 un C-217/03 Beļģija un *Forum 187*/Komisija, Krājums, I-5479. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums lietā *Forum 187*"). Tajā pašā dienā Tiesa atcēla arī Lēmumu 2003/531, pasludinot spriedumu lietā C-399/03 Komisija/Padome (Krājums, I-5629. lpp.).

18 Ar 2006. gada 4. jūlija vēstuli Komisija prasīja Beļģijai sniegt tai 20 darba dienu laikā konkrētu informāciju, lai izlemtu par savu turpmāko rīcību attiecībā uz spriedumu lietā *Forum 187*.

19 Beļģijas Karaliste 2006. gada 27. decembrī pieņēma likumu (2006. gada 28. decembra *Moniteur belge*, 75266. lpp.; turpmāk tekstā — "2006. gada likums"), ar kuru visiem koordinācijas centiem, kas to prasītu, atļāva pagarināt atļauju līdz 2010. gada 31. decembrim, vajadzības gadījumā arī ar atpakaļejošu datumu. Līdztekus koordinācijas centriem, kuru atļauju pēc rīkojuma lietā *Forum 187* pagarināja laikā no 2003. gada 17. februāra līdz 2005. gada 31. decembrim, 2006. gada likumā bija noteikts, ka iespēja saņemt pagarinājumu bija pieejama arī tiem centriem, kuru atļauja beidzas laikā no 2006. gada 1. janvāra līdz 2010. gada 31. decembrim, kā arī nenoteiktam skaitam koordinācijas centru, kuru atļaujas derīguma termiņam būtu jābeidzas vēlākais 2005. gada 31. decembrī, bet kuri līdz tam laikam vēl nebūtu iesnieguši pieprasījumu par pagarinājumu. Šis likums netika paziņots Komisijai saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu, bet tā stāšanās spēkā tika pakārtota Komisijas apstiprinājumam, ka tai nav iebildumu.

20 Pēc vairākiem atgādinājumiem un korespondences apmaiņas ar Komisiju Beļģijas iestādes 2007. gada 16. janvārī iesniedza informāciju, ko Komisija bija pieprasījusi 2006. gada 4. jūlijā. Sīkākas papildu ziņas Beļģija sniedza ar 2007. gada 8. un 16. februāra vēstulēm. Turklāt Komisijai un Beļģijai bija trīs kopējas sanāksmes — 2007. gada 5. un 15. februārī, kā arī 5. martā.

21 Ar 2007. gada 21. marta vēstuli Komisija informēja Beļģiju par savu lēmumu pagarināt 2002. gada 27. februārī sākto procedūru attiecībā uz atbalstu koordinācijas centriem. Šis lēmumu, kā arī uzaicinājums, lai ieinteresētās personas iesniegtu apsvērumus par adekvātiem pārejas pasākumiem, kurus saskaņā ar spriedumu lietā *Forum 187* Komisijai būtu bijis jāparedz, tika publicēti 2007. gada 16. maija *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 110, 20. lpp.).

22 Izbeidzot šo formālo izmeklēšanas procedūru, Komisija 2007. gada 13. novembrī pieņēma Lēmumu 2008/283/EK par atbalsta shēmu, ko Beļģija īstenojusi Beļģijā dibinātu koordinācijas centru atbalstam un ar ko groza 2003. gada lēmumu (OV 2008, L 90, 7. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

23 Ar apstrīdēto lēmumu vispirms tiek grozīts 2003. gada lēmuma 2. pants, līdz ar to koordinācijas centri, kuru lūgums pagarināt atļauju vēl bija izskatīšanā 2003. gada lēmuma paziņošanas datumā vai kuru atļauja izbeidzās tajā pašā dienā vai īsi pēc minētā lēmuma paziņošanas, t.i., starp 2003. gada 18. februāri un 2005. gada 31. decembri, varēja gūt labumu no attiecīgās shēmas līdz 2005. gada 31. decembrim un to atļauju pagarināšana ir atļauta līdz šim pašam datumam. Saistībā ar četriem centriem, kuru atļaujas tika pagarinātas uz nenoteiktu laiku pēc rīkojuma lietā *Forum 187*, apstrīdētajā lēmumā ir norādīts, ka Komisijas 2003. gada 16. jūlija preses paziņojums varēja radīt šiem centriem tiesisko paļāvību saistībā ar faktu, ka tie varēja gūt labumu no attiecīgās shēmas līdz Tiesas spriedumam pēc būtības. Tā kā šis spriedums tika pasludināts 2006. gada 22. jūnijā un ņemot vērā šī pasākuma fiskālo raksturu, apstrīdētajā lēmumā tika paplašināta paļaušanās uz tiesisko paļāvību, lai šiem koordinācijas centriem gūt labumu no attiecīgās shēmas līdz pat parastā taksācijas perioda beigām, kurš bija spēkā sprieduma pasludināšanas brīdī. Visbeidzot, apstrīdētajā lēmumā 2006. gada likums tiek atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu tiktāl, ciktāl ar to tiek pagarināts koordinācijas centru shēmas darbības laiks ilgāk par 2005. gada 31. decembri.

24 Apstrīdētā lēmuma 1. pants ir formulēts šādi:

"[2003. gada] lēmuma 2. pantam pievieno šādu tekstu:

"Koordinācijas centri, kuru pieprasījums atļauju pagarināšanai tiek izskatīts šā lēmuma paziņošanas dienā vai kuru atļaujas derīguma termiņš beidzas vienlaikus ar šo paziņošanu vai neilgu laiku pēc tās, tas ir, no šīs paziņošanas dienas līdz 2005. gada 31. decembrim, var turpināt saņemt atbalstu saskaņā ar koordinācijas centru atbalsta

shēmu līdz 2005. gada 31. decembrim. Atļaujas derīguma termiņu minētajiem koordinācijas centriem atļauts pagarināt vēlākais līdz 2005. gada 31. decembrim.""

25 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 2. pantu:

"Četri Beļģijā dibinātie koordinācijas centri, kuriem atļaujas derīguma termiņu atjaunoja uz nenoteiktu laiku, pamatojoties uz rīkojumu lietā [*Forum 187*], var saņemt atbalstu saskaņā ar koordinācijas centru atbalsta shēmu līdz tā kārtējā pārskata perioda beigām, kurš bija spēkā 2006. gada 22. jūnijā."

26 Apstrīdētā lēmuma 3. pantā ir noteikts:

"2006. gada likums ir nesaderīgs ar kopējo tirgu tiktāl, ciktāl tā noteikumi ar jauniem lēmumiem par atļaujas derīguma termiņa pagarināšanu ļauj pagarināt koordinācijas centru atbalsta shēmas darbību līdz laikam pēc 2005. gada 31. decembra.

Tāpēc Komisija aicina Beļģiju atcelt 2006. gada likuma noteikumu stāšanos spēkā."

27 Apstrīdētā lēmuma 4. pants ir formulēts šādi:

"Šā lēmuma 1. pantu piemēro no 2003. gada 18. februāra."

**Process un lietas dalībnieku prasījumi**

28 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegts 2008. gada 22. februārī, prasītājs cēla šo prasību.

29 Ar atsevišķu dokumentu, kas iesniegts tajā pašā dienā, prasītājs iesniedza arī pieteikumu par lietas izskatīšanu paātrinātā procesā saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 76.a pantu. Komisija iesniedza savus apsvērumus par šo lūgumu 2008. gada 13. martā, pārsniedzot noteikto termiņu. 2008. gada 17. martā Pirmās instances tiesas astotās palātas priekšsēdētājs nolēma iekļaut šos apsvērumus lietas materiālos. Ar 2008. gada 19. marta lēmumu Pirmās instances tiesa (astotā palāta) noraidīja pieteikumu par lietas izskatīšanu paātrinātā procesā.

30 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa nolēma uzsākt mutvārdu procesu.

31 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas jautājumiem tika uzklausīti tiesas sēdē, kas notika 2009. gada 2. jūlijā.

32 Tiesas sēdē tika lūgts, lai Komisija iesniegtu iekļaušanai lietas materiālos 2008. gada 19. decembra Karaļa dekrētu, ar kuru tika pieskaņoti nodokļu tiesību akti saistībā ar uzrēķinu gadījumā, ja noteikti koordinācijas centri neveic maksājumus vai veic nepietiekamā apmērā maksājumus (2008. gada 30. decembra *Moniteur belge*, 68976. lpp.), un prasītājs norādīja, ka tam nav nekādu iebildumu šajā sakarā. Ar vēstuli, kas Pirmās instances tiesas kancelejā saņemta 2009. gada 3. jūlijā, Komisija izpildīja šo lūgumu.

33 Mutvārdu process tika pabeigts 2009. gada 13. jūlijā.

34 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl ar to netiek paredzēts adekvāts pārejas periods;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

35 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu vai nepamatotu;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Juridiskais pamatojums**

36 Lai arī Komisija nav izvirzījusi formālu iebildi par nepieņemamību saskaņā ar Reglamenta 114. pantu, tā norāda, ka prasība nav pieņemama, jo prasītājam nav intereses celt prasību un apstrīdētais lēmums to neietekmē tieši. Vispirms ir jāizvērtē šķērslis tiesas procesam, kas izriet no tā, ka nav intereses celt prasību.

*Lietas dalībnieku argumenti*

37 Komisija atgādina, ka pēc rīkojuma lietā *Forum 187* Beļģijas iestādes tika atjaunojušas prasītāja atļauju vienīgi līdz 2005. gada 31. decembrim. Tas vairākas reizes lūdza pagarināt tā atļauju līdz 2010. gada 31. decembrim, bet Beļģijas iestādes netika apmierinājušas tā lūgumus. Komisija norāda, ka prasības celšanas dienā prasītājam nebija nekādu tiesību gūt labumu no attiecīgā režīma, ko tas būtu varējis pieprasīt no Beļģijas iestādēm. Tieši pretēji, izriet, ka šīs iestādes apzināti noteica atļauju līdz 2005. gada 31. decembrim, datumam, kas atbilst pārejas posma beigām, kuras ir noteiktas apstrīdētajā lēmumā. Komisija uzskata, ka prasītāja pozīciju galīgi noteica Beļģijas iestādes, pieņemot lēmumu par atļaujas noteikšanu līdz 2005. gada 31. decembrim; šis lēmums nekad nav ticis apstrīdēts Beļģijas tiesās.

38 Tādējādi apstrīdētais lēmums vienīgi apstiprina prasītāja tiesības gūt labumu no attiecīgā režīma līdz minētās atļaujas beigām. 2005. gada 31. decembra datumu vispirms noteica Beļģijas iestādes, un pēc tam tas tika apstiprināts apstrīdētajā lēmumā. Turklāt apstrīdētajā lēmumā noteiktais pārejas periods arī balstās uz fakta, ka visu centru atļauju pagarināšana, izņemot četru centru atļauju pagarināšana, līdz noteiktam datumam (kaut gan rīkojumā lietā *Forum 187* nav noteikts nekāds datums) apstiprina uzskatu, kas bija Beļģijas iestādēm un koordinācijas centriem par adekvāto pārejas periodu. Šis datums būtībā ataino Beļģijas iestāžu mērķi, kas tika paziņots Kopienu iestādēm un kā tas izriet no Lēmuma 2003/531 1. apsvēruma.

39 Saistībā ar prasītāja argumentu, ka Beļģijas iestāžu izvēle pagarināt atļaujas līdz 2005. gada 31. decembrim izrietēja no prasībām ievērot Kopienu pienākumus, Komisija atbild, ka šīs iestādes vienpusēji izlēma noteikt prasītāja atļauju līdz 2005. gada 31. decembrim, bet tām nebija pienākumu to darīt saskaņā ar Kopienu tiesībām. Ar rīkojumu lietā *Forum 187* tika apturēta 2003. gada lēmuma izpilde tiktāl, ciktāl ar to tika aizliegts atjaunot koordinācijas centru atļaujas, neparedzot šo ierobežojumu tam, uz cik ilgu laiku tiek atjaunotas šīs atļaujas. Turklāt Beļģijas iestādes pagarināja atļaujas noteiktiem centriem uz ilgāku laiku, bet tās atteicās to darīt prasītāja gadījumā, kaut gan šīs iestādes to varēja darīt saskaņā ar minēto rīkojumu.

40 Saistībā ar prasītāja apgalvojumu, ka, ja stingri tiktu piemēroti Beļģijas tiesību akti, tam būtu tiesības uz tā atļaujas atjaunošanu uz desmit gadiem, Komisija atbild, ka Savienības tiesu ziņā nav lemt par Beļģijas tiesību interpretāciju. Tomēr, pat ja prasītājam būtu bijušas šādas tiesības, tam būtu bijis, pēc Komisijas domām, jāvēršas tiesā, lai apstrīdētu tā atļaujas ierobežošanu, bet tas nebija to veicis. Komisija uzskata, ka šādas prasības necelšana padarīja par galīgu tā atļaujas ierobežošanu laikā. Komisija turklāt norāda, ka prasītājs nepaskaidro, kādēļ šādai prasībās celšanai, kā tas to apgalvo, nebūtu bijis nozīmes.

41 Šajos apstākļos Komisija uzskata, ka prasītājam nav intereses panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu, pamatojoties uz to, ka šajā lēmumā nebija paredzēts adekvāts pārejas posms. Prasītājs nav pierādījis nekādu faktisku juridisku interesi un nav iesniedzis nekādus pierādījumus, ka Beļģijas iestādēm būtu bijis nodoms pagarināt tā atļauju ilgāk par 2005. gada 31. decembri.

42 Prasītājs apgalvo, ka tam ir personīga, pastāvoša un faktiska interese celt prasību par apstrīdēto lēmumu.

43 Vispirms tas apstrīd to, ka vienīgi centri, kuri guva labumu no atļaujas prasības celšanas dienā, var celt prasību par apstrīdēto lēmumu. Būtībā tas tam liegtu jebkādu iespēju celt prasību par apstrīdēto lēmumu. Tādēļ tas uzskata, ka prasības pieņemamības pakļaušana tam, ka ir jābūt formālai atļaujai šīs prasības celšanas dienā, kaut gan šāda atļauja ir atkarīga no pārejas perioda definīcijas, kas ir noteikta apstrīdētajā lēmumā, nav atbilstīga.

44 Prasītājs apgalvo, ka pastāv tiesības uz labumu gūšanu no koordinācijas centru režīma. Šajā sakarā tas apstrīd, ka, pirmkārt, atļauju spēkā esamības noteikšana līdz 2005. gada 31. decembrim izriet no tā, ka Beļģijas iestādes atzīst pārejas perioda

adekvātumu, kas beidzās šajā datumā. Šis atļaujas ierobežojums izriet vienīgi no Beļģijas pienākuma ievērot Savienības tiesu nolēmumus un it īpaši 2003. gada lēmumu un rīkojumu lietā *Forum 187*. Prasītājs uzskata, ka fakts, ka tas, ka Beļģijas iestādes ir tos izpildījušas, nevar tikt izmantots par argumentu, lai tam liegtu tiesības celt prasību. Otrkārt, prasītājs apstrīd, ka attiecīgais ierobežojums ir Beļģijas iestāžu brīvprātīga rīcība. Šajā ziņā prasītājs pamatojas uz faktu, ka pēc sprieduma lietā *Forum 187* Beļģijas iestādes tika aicinājušas centrus, kurus ietekmē šis spriedums, lūgt, lai tiek apstiprinātas to atļaujas, kā arī uz 2006. gada likuma pieņemšanu un ar to saistītajām parlamentārajām darbībām. Pat pieņemot, ka šis ierobežojums tika noteikts brīvprātīgi, prasītājs uzskata, ka Beļģijas iestādēm nebija tiesību to darīt saskaņā ar Karaļa dekrētu Nr. 187, ar kuru tā pamato savas tiesības saistībā ar atļaujas ilgumu.

45 Prasītājs norāda, ka tā interese celt prasību izriet no fakta, ka tas vēlas panākt, lai attiecīgais režīms tiktu uzturēts pēc 2005. gada 31. decembra un lai Beļģijas iestādes piemērotu Karaļa dekrētu Nr. 187. Precīzāk, norādot uz judikatūru, prasītājs apgalvo, ka tas bija varējis izvirzīt savas tiesības Beļģijas iestādēs un tam bija tiesības saskaņā ar Karaļa dekrētu Nr. 187 uz atļaujas, kura beidzās 2005. gada 31. decembrī, pagarināšanu līdz 2010. gada 31. decembrim, un šie aspekti pamato tā interesi celt prasību.

46 Turklāt prasītājs apstrīd apgalvojumu, saskaņā ar kuru tas nav iesniedzis pierādījumus par to, ka Beļģijas iestādēm bija nodoms pagarināt tā atļauju ilgāk par 2005. gadu. Tas uzskata, ka vēstule, kuru minētās iestādes tam tika adresējušas 2008. gada 11. jūnijā, ir šāds pierādījums.

47 Visbeidzot prasītājs norāda, ka nevar izdarīt nekādus secinājumus no fakta, ka Beļģijas iestādes nav lūgušas atcelt apstrīdēto lēmumu. Saistībā ar faktu, ka tas nav cēlis prasību par 2004. gada 10. jūnija Karaļa dekrētu, prasītājs norāda, ka tam nav nozīmes saistībā ar šīs prasības pieņemamību. Turklāt, tā kā nekāds adekvāts pārejas periods nebūtu ticis atzīts, jebkura prasība pret Beļģijas iestādēm būtu neefektīva.

*Vispārējās tiesas vērtējums*

48 Saistībā ar interesi prasības celšanā ir jāatgādina pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru prasība atcelt tiesību aktu, ko ir iesniegusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja prasītājam ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka apstrīdētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas un ka prasības rezultātā var rasties labums lietas dalībniekam, kurš cēla prasību (skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 30. aprīļa rīkojumu lietā T-387/04 *EnBW Energie Baden-Württemberg*/Komisija, Krājums, II-1195. lpp., 96. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 Interesei celt prasību ir jābūt pastāvošai un faktiskai (Pirmās instances tiesas 1992. gada 17. septembra spriedums lietā T-138/89 *NBV* un *NVB*/Komisija, *Recueil*, II-2181. lpp., 33. punkts), un tā tiek novērtēta saistībā ar dienu, kad prasība tiek celta (Tiesas 1963. gada 16. decembra spriedums lietā 14/63 *Forges de Clabecq*/Augstā iestāde, *Recueil*, 719., 748. lpp., un Pirmās instances tiesas 2001. gada 24. aprīļa spriedums lietā T-159/98 *Torre* u.c./Komisija, *Recueil FP*, I–A-83. un II-395. lpp., 28. punkts). Šai interesei ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz (šajā ziņā skat. Tiesas 2007. gada 7. jūnija spriedumu lietā C-362/05 P *Wunenburger*/Komisija, Krājums, I-4333. lpp., 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Šajā lietā vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 1. pantu, ar kuru tiek grozīts 2003. gada lēmuma 2. pants, prasītājs varēja gūt labumu no koordinācijas centru režīma līdz 2005. gada 31. decembrim.

51 Ir jānorāda, ka pēc rīkojuma lietā *Forum 187* Beļģijas iestādes tika atjaunojušas šo centru atļaujas ar 2004. gada 10. jūnija Karaļa dekrētu līdz 2005. gada 31. decembrim

un ka, lai gan bija to lūgumi Beļģijas iestādēm, tie netika saņēmuši atļauju pagarinājumu, ne atjaunošanu, kas paredzēta šajā Karaļa dekrētā.

52 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka faktu, ka prasītāja atļauja beidzās 2005. gada 31. decembrī, noteica vienīgi Beļģijas iestādes, bet tām nebija pienākuma to darīt. Rīkojums lietā *Forum 187* apturēja 2003. gada lēmuma izpildi tiktāl, ciktāl ar šo lēmumu tika aizliegts atjaunot koordinācijas centru atļaujas, neparedzot ierobežojumu laikā saistībā ar šo atjaunošanas ilgumu, izņemot vienīgi Tiesas sprieduma pasludināšanas datumu pamata prāvā. Turklāt, kā prasītājs to ir atzinis tiesas sēdē, atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumu, Beļģijas iestādes varēja atjaunot attiecīgo deviņu centru atļaujas uz nenoteiktu laiku, kā to izdarīja četru centru gadījumā, lai gan ir fakts, ka šī atjaunošana nevarēja saskaņā ar rīkojumu lietā *Forum 187* radīt sekas pēc sprieduma lietā *Forum 187*. Tādēļ ir jānoraida prasītāja argumenti, saskaņā ar kuriem tas, ka Beļģijas iestādes pagarināja tā atļauju līdz 2005. gada 31. decembrim, izrietēja no Beļģijas Karalistes pienākuma ievērot Kopienas pienākumus, kā arī tie argumenti, ar kuriem tas apstrīd to, ka šī ierobežošana bija Beļģijas iestāžu brīvprātīga rīcība.

53 No iepriekš minētā izriet, ka no 2005. gada 31. decembra prasītājam vairs nebija spēkā esošas atļaujas saskaņā ar Beļģijas tiesībām un tam līdz ar to vairs nebija spēkā esoša koordinācijas centru nodokļa statusa. Tomēr prasītājs savā prasības pieteikumā norāda, ka tas turpināja gūt labumu no koordinācijas centru nodokļu režīma pēc 2005. gada 31. decembra un it īpaši 2006. un 2007. gadā. Atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumu saistībā ar šo apgalvojumu, prasītājs savā replikas rakstā norādīja, ka tā apgalvotais ir jāsaprot tādējādi, ka 2006. un 2007. gadā tas bija pieprasījis šī režīma piemērošanu. Šī pieprasīšana it īpaši izpaudās kā Beļģijas iestādēm iesniegts lūgums, lai tam tiktu apstiprināts koordinācijas centra statuss līdz 2010. gada 31. decembrim, kā nodokļu deklarāciju iesniegšana par 2006. un 2007. gadu saskaņā ar attiecīgo režīmu un visbeidzot kā Beļģijas iestāžu pastāvīga informēšana par tā stāvokli. Šī argumentācija tomēr nevar tikt akceptēta. Tas, ka prasītājs lūdza, lai tiktu piemērots minētais režīms, neļauj uzskatīt, ka prasītājs turpināja gūt no tā labumu saskaņā ar Beļģijas tiesībām.

54 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka prasītājs nevar pieprasīt pārejas perioda piemērošanu sprieduma lietā *Forum 187* nozīmē, kas pārsniegtu apstrīdētajā lēmumā noteikto, t.i., 2005. gada 31. decembri.

55 Pārejas perioda mērķis ir nodrošināt pāreju starp divām situācijām, proti, šajā gadījumā starp to, kurā prasītājs gūst labumu no koordinācijas centru nodokļu režīma, un to, kurā tā vairs negūst no tā labumu. Tādējādi no sprieduma lietā *Forum 187* (163. punkts) izriet, ka attiecīgiem centriem, kurus ietekmē minētais spriedums un kuri ir prasītāja dalībnieki, bija jāsaņem saprātīgs pārejas posms, lai tie varētu pieskaņoties sekām, kas izriet 2003. gada lēmuma.

56 Tomēr ņemot vērā to, ka kopš 2005. gada 31. decembra prasītājs vairs negūst labumu no koordinācijas centru nodokļu režīma, jebkurš periods pēc šī datuma, kurā prasītājs guva labumu no attiecīgā režīma, nevar tikt uzskatīts par tādu, kura mērķis ir ļaut tam pieskaņoties, jo tas jau atrodas šajā jaunajā situācijā. Līdz ar to gadījumā, ja šī prasība tiek apmierināta, prasītājam netiks retroaktīvi piešķirts pārejas periods pēc 2005. gada 31. decembra, jo šim periodam vairs nav priekšmeta.

57 Neiespējamība gūt labumu, pat retroaktīvi, no garāka pārejas perioda gadījumā, ja centriem vairs nav spēkā esošas atļaujas, turklāt izriet no rīkojuma lietā *Forum 187*. Saistībā ar lūgumu apturēt 2003. gada lēmuma, ar kuru tiek aizliegts pagarināt atļaujas noteiktiem centriem, izpildi Tiesas prezidents uzskatīja, ka, nepastāvot lūgtajai izpildes apturēšanai, nolēmums pamata tiesvedībā par labu prasītājiem būtu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz pārejas režīmu, lielā mērā neefektīvs, jo iespējamie finanšu pasākumi nevar retroaktīvi atjaunot koordinācijas centru reglamentācijas stabilitāti (rīkojums lietā *Forum 187*, 146. punkts).

58 No iepriekš minētā izriet, ka, ņemot vērā prasības priekšmetu atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl tajā nav paredzēts saprātīgs pārejas posms, minētā lēmuma atcelšana šajā ziņā nesniegtu nekādu labumu prasītājam.

59 Neviens no prasītāja izvirzītajiem argumentiem neatspēko iepriekš minētos apsvērumus.

60 Saistībā ar prasītāja argumentāciju, ka tā interese izpaužas faktā panākt attiecīgā režīma uzturēšanu pēc 2005. gada 31. decembra un faktā panākt, lai Beļģijas iestādes piemērotu Karaļa dekrētu Nr. 187, no judikatūras, protams, izriet, ka gadījumā, kurā nevar tikt izslēgts, ja tā prasība tiktu apmierināta, tas, ka prasītājs var izvirzīt zināmas prasības pret valsts iestādēm vai vismaz panākt, lai tās izskata tā lūgumu, pamato interesi celt prasību (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2001. gada 22. novembra spriedumu lietā T-9/98 *Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie*/Komisija, *Recueil*, II-3367. lpp., 34. un 38. punkts; un 2007. gada 12. septembra spriedumu lietā T-348/03 *Koninklijke Friesland Foods*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 72. punkts).

61 Tomēr vispirms ir jākonstatē, ka šajā lietā, pat pieņemot, ka prasība tiek apmierināta, prasītāja pārstāvētie centri nevar izvirzīt nekādas prasības pret Beļģijas iestādēm konkrēti saistībā ar pārejas periodu, no kura tas guva labumu un kas ir šīs tiesvedības priekšmets. Kā izriet no iepriekš minētā, Beļģijas iestādes pat retroaktīvi nevarētu pagarināt šiem centriem pārejas periodu, kas tiem ir piešķirts, jo tā vairs negūst labumu no koordinācijas centru nodokļu režīma. Ir jānorāda, ka 2003. gada lēmuma tiesību normas, saskaņā ar kurām minēto atbalsta režīmu kvalificē kā nesaderīgu ar kopējo tirgu un nosaka Beļģijas iestādēm pienākumu to atcelt vai grozīt, lai tas būtu saderīgs ar kopējo tirgu, Tiesa netika atcēlusi ar spriedumu lietā *Forum 187*. Tādēļ tām ir iedarbība kopš 2003. gada lēmuma pieņemšanas, līdz ar to Beļģijas iestādes nevar pagarināt attiecīgo centru atļaujas, vienīgi pamatojoties uz Karaļa dekrētu Nr. 187. Turklāt apstrīdētā lēmuma atcelšanas gadījumā Komisijai būtu jāpieņem jauns

lēmums, kurā būtu noteikts jauns pārejas periods, no kura varētu gūt labumu centri, jo Vispārējās tiesas ziņā nav prasības atcelt tiesību aktu ietvaros aizvietot apstrīdēto lēmumu ar citu lēmumu vai šo lēmumu grozīt (Tiesas 2000. gada 11. maija rīkojums lietā C-428/98 P *Deutsche Post*/*IECC* un Komisija, *Recueil*, I-3061. lpp., 28. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 26. septembra spriedums lietā T-199/99 *Sgaravatti Mediterranea*/Komisija, *Recueil*, II-3731. lpp., 141. punkts).

62 Šajos apstākļos ir jākonstatē, ka, pirmkārt, prasītājs nevar pamatot savu interesi celt prasību ar Karaļa dekrēta Nr. 187 piemērošanu pēc 2005. gada 31. decembra un, otrkārt, ka fakts, ka Beļģijas iestādes netika izslēgušas to, ka tas var gūt labumu no attiecīgā režīma pēc šī datuma, nav nozīmīgs.

63 Turklāt ir jāatgādina, ka prasītājs nevar izvirzīt nākotnes vai nenoteiktas situācijas, lai pamatotu savu interesi lūgt atcelt apstrīdēto tiesību aktu (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 14. aprīļa spriedumu lietā T-141/03 *Sniace*/Komisija, Krājums, II-1197. lpp., 26. punkts un tajā minētā judikatūra). Ir jānorāda, ka, lai gan ir iepriekš izklāstītie apsvērumi, neviens prasītāja izvirzītais pierādījums neļauj noteiktā veidā pierādīt, ka apstrīdētā lēmuma atcelšanas gadījumā Beļģijas iestādes retroaktīvi pagarinās attiecīgo centru atļaujas pēc 2005. gada 31. decembra, pamatojoties uz Karaļa dekrētu Nr. 187. Konkrētāk, tas neizriet ne no Beļģijas iestāžu vēstulēm, kuras ir pievienotas prasības pielikumā un kurās ir apstiprināta prasītāja vēstuļu saņemšana, ne 2008. gada 11. jūnija vēstules, kas ir pievienota replikas rakstam un kurā ir norādīts, ka, tā kā netiks pieņemts galīgais lēmums sakarā ar šo prasību, Beļģijas nodokļu administrācija nepiemēros ne nodokļa uzrēķinu, ne citas sankcijas vai administratīvos naudas sodus sakarā ar to, ka tiek noraidīts prasītāja nodokļu deklarācijās izteiktais lūgums par koordinācijas centra režīma piemērošanu. Pretēji tam, ko apgalvo prasītājs, šie elementi nevar tikt uzskatīti par norādēm, kas noteiktā un beznosacījumu veidā pierāda, ka Beļģijas iestādēm būtu bijis nodoms pagarināt tā atļauju ilgāk par 2005. gada 31. decembri. Fakts, ka Beļģijas iestādes tika veikušas nodokļa aprēķinu 2006. un 2007. taksācijas gadam, piemērojot parasto nodokļu režīmu, būtībā ir norāde par pretējo.

64 Saistībā ar 2006. gada likumu ir jānorāda, ka tas jebkurā gadījumā nevar pamatot prasītāja interesi celt prasību. Šī likuma tiesību normas, kas attiecas uz koordinācijas centru nodokļa režīmu, nav stājušās spēkā. To spēkā stāšanās datums saskaņā ar tā 298. pantu bija jānosaka ar Karaļa dekrētu, kas tiek sagatavots Ministru padomē, bet šis dekrēts netika pieņemts. Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 18. apsvēruma, šo spēkā stāšanos Beļģijas iestādes bija pakārtojušas tam, ka Komisija apstiprina, ka tai nav nekādu iebildumu. Apstrīdētā lēmuma 3. pantā ir noteikts, ka 2006. gada likums ir nesaderīgs ar kopējo tirgu tiktāl, ciktāl tā noteikumi ar jauniem lēmumiem par atļaujas derīguma termiņa pagarināšanu ļauj pagarināt koordinācijas centru atbalsta shēmas darbību līdz laikam pēc 2005. gada 31. decembra. Šajā sakarā ir svarīgi norādīt, kā tas izriet no 2008. gada 19. decembra Karaļa dekrēta sestā apsvēruma, ka Beļģijas iestādes ir "akceptējušas [apstrīdēto] lēmumu neīstenot [2006. gada likumu]" tiktāl, ciktāl tas attiecas uz koordinācijas centriem, un par to ir informējušas attiecīgos nodokļu maksātājus. No tā izriet, ka Beļģijas iestādes neparedz to, ka šis likums stāsies spēkā. Visbeidzot ir jānorāda, ka prasītājs tieši neapstrīd apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl tas ir saistīts ar 2006. gada likumu.

65 Vispirms ir jānoraida prasītāja argumenti, ar kuriem tiek apgalvots tas, ka prasības pieņemamību nevar pakļaut nosacījumam, kas prasības celšanas dienā ir jābūt atļaujai, kaut gan šāda atļauja ir atkarīga no pārejas perioda definīcijas, kas ir noteikta apstrīdētajā lēmumā. Kā tas izriet no iepriekš minētā, datumu, kurā prasītājam beidzās spēkā esošā atļauja un līdz ar to datumu, kurā tam bija jāveic attiecīgie pieskaņošanās pasākumi, noteica Beļģijas iestādes, nevis apstrīdētais lēmums. Turklāt šīs prasības pieņemamība ir pakļauta tam, ka pastāv prasītāja interese celta prasību, nevis tam, ka prasības celšanas laikā pastāv spēkā esoša atļauja, kaut gan šim apstāklim var būtu ietekme uz intereses celt prasību izvērtēšanu.

66 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka prasītājam nav intereses celt prasību.

67 Līdz ar to prasība ir jānoraida kā nepieņemama un nav nepieciešams izvērtēt Komisijas izvirzīto šķērsli tiesas procesam, kas izriet no tā, ka prasītājs nav tieši ietekmēts.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

68 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

**1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;**

**2)** ***Centre de coordination Carrefour SNC*** **atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 18. martā.

[Paraksti]